
Chceš injekci? Chyťte!

Chceš injekci? Chyťte!

Nehorázné. Absurdní. Taková slova používá Vladimír Šlajch z Besednice na Českobudějovicku, když hodnotí přístup lékařů budějovické nemocnice. Na konci dubna přivezl na její úrazové oddělení svou čtyřletou dceru se zlomenou rukou a podezřením na úraz hlavy. Na rentgen ho přijali relativně rychle, ovšem pak následovalo dvě a půl hodiny dlouhé čekání. „S malým dítětem v náručí, kdy nebylo možné mu ulevit od bolesti. Zlomenina pažní kosti vyžadovala okamžitou operaci, jenže na ni jsme byli odesláni pěšky a poraněnou ruku dceři nikdo ani nezafixoval. Dceru jsem tam odnesl,“ líčí muž, který by jednání lékařů pochopil za války, kdy byly lazarety přeplněné.

Bezmoc v budějovické nemocnici cítila i jedenatřicetiletá Jana Králová z Budějovic. Šlo o jejího tatínka, který umřel na rakovinu. Pět měsíců jí nikdo neřekl jeho diagnózu. Když už měl velké bolesti, jela do nemocnice zjistit, jak mu může pomoci. Sestra na onkologii jí vynadala, že nezná jeho evidenční číslo.

„Nejste tu sama, rozčilovala se. Pak řekla, ať ho přivezeme.“

Ještě jsem pořád netušila, jak je to vážné. Druhý den jsme přijeli trochu pozdě, byla sněhová kalamita, zase nám vynadali a doktorka chvátila na oběd. Pak se podívala do papírů a prohlásila: To víte, to je otázka dní, co chcete. Mně se udělalo špatně, ale když jsem se zeptala, jestli mi může dát trochu vody, řekla Ne! A když jsem k ní šla pro injekci, vyhodila mě, že má moc pacientů, a nakonec mi tu ampuli hodila přes celou ordinaci,“ vzpomíná Jana Králová a utírá si slzy.

Ředitel českobudějovické nemocnice Břetislav Šhon jí vzkázal, že by byl strašně rád, aby napsala písemnou stížnost. Pokud se zjistí, že se zaměstnanci nechovali vhodně, zve postižené nemocnice k sobě a doktor se musí omluvit.

„Je to tak hodně drsné, že tomu nevěřím, ale chybu nevylučuji. Zájem o to mám, pokud se to prokáže, personál trestám finančně i jinak, nikdy to nenechám bez odezvy,“ ujistil Šhon.

V případě Vladimíra Šlajcha vidí jedinou chybu v tom, že ho lékaři i sestry ignorovali. „Někdo měl vyjít ven a říci: pane Šlajch, jak je holčičce, bolí jí to... Postih určitě bude,“ slíbil Šhon a upozornil, že ten den ošetřila ambulance 97 pacientů a tři ze čtyř lékařů operovali v uvedené dobu dívku s těžkým vnitřním poraněním břicha.

Odborníci na lékařskou etiku z Prahy a Brna, které MF DNES oslovila, se shodují: v obou případech personál jasně pochybil.

Petr Příhoda, vedoucí ústavu lékařské etiky 2. lékařské fakulty Univerzity Karlovy připomněl, že respektovat autonomii pacienta je jedním ze čtyř principů etiky a zahrnuje i otevřené jednání.

„Podle mých zkušeností se na to často hřeší. Mnozí lékaři se s pacientem moc nevybavují, a když už s nimi mluví, tak napůl úst. Tento nešvar je u nás hluboce zakotven, celá desetiletí zde totiž převládal byrokratický model zdravotnictví, kdy byl lékař tlačěn do role, jaká přísluší úředníkovi. Myslím, že pacienti by si to neměli nechat líbit,“ míní Příhoda.

Ředitel Šhon upozornil, že v anketě mezi osmi tisíci pacienty dostala nemocnice známku 1,3.

Jana Králová chápe, že doktoři nemohou sdílet utrpení pacientů. Ale schází jí alespoň trocha úcty. „Všechno, co po nich chcete, je problém. Tak ať to nedělají, ať jdou k lopatě! Na co skládají sliby? Víím, že mají malé platy, ale ti pacienti za to nemůžou,“ zlobí se Králová a dodává, že o otce se nakonec hezky postarali v prachatickém hospicu.

Podobně mluví Vladimír Šlajch. „Pojištěnci sypou do zdravotnictví miliardy, takže nevidím jediný důvod, který by toto mohl omluvit. Jde o základní míru lidského soucitu a všímavosti,“ řekl Šlajch.

Podle Petra Příhody se situace zlepšuje, až se v nemocnicích vystřídají generace. „Při výuce etiky se to snažíme medikům sdělovat,“ poznamenal.